

Reflekser, månen og verdens lys

Da jeg var dreng, brugte jeg meget tid i FDF. Vi havde patruljemøder og kredsmøder og vi var også på øvelse, som vi kaldte det. Det kunne være orienteringsløb eller bare en øvelse, hvor vi skulle finde poster og løse nogle opgaver. Eller måske kæmpe mod et andet hold. På en sommerlejr og i dagslys var det helt fint. Men om efteråret og vinteren når det var mørkt, var det en helt anden oplevelse. Lidt uhyggeligt kunne det godt være. Der var naturligvis ingen af os, der var mørkeræd, for det kunne en rask dreng ikke være bekendt. Måske var vi det alligevel alle sammen. Vi sagde det bare ikke.

En aften kravlede vi rundt i noget buskads for at finde nogle poster. Det var efterår, mørkt og blæsevejr, og der var mange skyer, der for over himlen. Men bag skyerne var det fuldmåne. Somme tider skinnede månen igennem skyerne, og så var det hverken nær så mørkt eller uhyggeligt. Jeg sagde til Christian, som kravlede bag mig, at det nu var rarest, når månen lyste for os.

Men Christian svarede: "Det er ikke månen, der lyser. Det er solen, der skinner på månen, og så ser det ud, som om den lyser."

Nu var Christian den eneste, der havde fjernsyn hjemme, for det er mange år siden, så jeg turde ikke sige ham imod. Godt nok kunne vi se, at månen lyste, men måske havde han ret, at det slet ikke var månen selv, der lyste, men at vi kun kunne se den lyse, fordi solen skinnede på den.

Jeg har siden lært, at han havde ret.

Mange år senere, da vi havde fået børn, var der ofte i TV en reklame for refleksbrikker. De der smarte små plasticfiduser, som lyser i mørket. En dag kom min kone hjem med en refleksbrik til hvert af børnene, som var små. Et af børnene blev meget glad for den, og da han i TV jo havde set, at den kan lyse i mørket, smuttede han ind i et mørkt rum med brikken for at se det. Men han kom skuffet ud og sagde: "Batteriet er brugt!"

Han havde ikke forstået, at brikken lyser, fordi noget lyser på den. Den reflekterer lyset. Ligesom jeg ikke havde forstået, at når månen lyser for os, så er det fordi solen lyser på den. Den reflekterer solens lys. Men sådan er det på en måde også med os.

Jesus siger i Joh 8,12, at "Jeg er verdens lys" og i bjergprædikenen, Matt 5,14 siger han til os: "I er verdens lys."

Jeg forestiller mig, at når vi også er verdens lys, så er det som månen og refleksbrikkerne fordi han er verdens lys, og det lys skal gennem os stråle ud i verden. Vi modtager hans kærlighed, og så skal den gennem os nå ud til vore medmennesker.